

РЕШЕНИЕ

№ 181

гр. София, 12.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 15.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **8026** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на глава X от АПК, във вр. с чл.118, ал.1 от КСО.

Образувано е по жалба на Й. М. Й. чрез адв.Т. Р. срещу Решение №2153-21-170 от 11.06.2019г. на директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН]/220 от 28.08.2017г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване /ПО/.С разпореждането е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст (ОСВ) при условията на чл.68, ал.1-3 и чл.69б от КСО по заявление вх.№2113-21-3958/31.05.2017г.

В жалбата се излагат доводи за неправилност на обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон.Твърди се, че е изтекла абсолютна погасителна давност за приемане на действия по проверка на положения трудов стаж,оформен и заверен съответно в представените от жалбоподателят документи: трудова книжка №1235,УП-30 № XIV-182 от 28.10.1991г. УП-30№116-3 от 09.06.1998 г. и УП-2 №116-2/09.06.1998г.,които като официални удостоверителни документи се ползват със задължителна доказателствена сила.Твърди се още,че не са спазени изискванията за съдържание на индивидуалния административен акт по повод издаденото разпореждане,тъй като липсвали фактическите и правни основания за издаването на разпореждането за отказ за отпускане на пенсия за ОСВ и тези, довели до

производство за проверка на документите за осигурителен стаж на жалбоподателят. В жалбата още се твърди, че липсват безспорни доказателства, опровергаващи доказателствената сила на документите, удостоверяващи стажа на жалбоподателят като длъжностното лице по ПО не се е съобразило със способите за доказване в административният процес, които изисквали положително доказване. В мотивите на разпореждането не се съдържали относими факти, които да установяват по безспорен начин, че документите издадени от „Железопътен завод - С.“ и ДФ „С.“ - СМИ „С.“ са нередовни, тъй като липсвал сравнителен материал, съобразно който да се установят различия и други пропуски. Твърди се още от жалбоподателят че липсата на данни в приетата за съхранение в Осигурителния архив на НОИ разплащателна документация на ДФ „С.“ не представлява юридически факт с правно значение, тъй като доказването в административният процес е положително т.е. липсата на доказателства не оборва съдържанието на представените документи за трудов и осигурителен стаж, които пенсионният орган е бил задължен да зачете на основание §9, ал.1 от ПЗР на КСО. Също не било отчетено обстоятелството, че бил налице отказ за приемане на ведомостите на ДФ „С.“ в пълен обем от длъжностни лица при НОИ. Посочена е практика на ВАС съгласно която при липсата на данни във ведомостите за заплати меродавни са данните от трудовата книжка, на която се дава приоритет. При липса на зачерквания, изтривания и други външни недостатъци поради неизясняване на фактите и обстоятелствата е довело до опорочено формирано вътрешно убеждение на директора на ТП на НОИ. По тези съображения се иска отмяна на оспореното решение и потвърденото с него разпореждане и връщане на преписката на административния орган за ново разглеждане при съобразяване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите към решението, както и присъждане на сторените разноски по делото. Процесуалният представител на жалбоподателят депозира списък с разноски и писмени бележки и решения на ВАС.

Ответникът - Директорът на ТП на НОИ – С.-град, чрез процесуалния си представител юр.В., оспорва жалбата. Счита, че оспореното решение е правилно и законосъобразно, постановено при спазване на законовите разпоредби. Моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и депозира писмени бележки .

Административен съд София-град, като взе предвид становищата на страните и след преценка на събраните по делото доказателства, в съответствие с изискванията на чл.168 от АПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна :

Жалбата, като подадена в срок и от легитимирано лице, е процесуално допустима, а разгледана по същество, е неоснователна.

От данните в пенсионната преписка е видно, че със заявление с вх. №2113-21-3958/2121-21-320 от 31.05.2017г., жалбоподателят Й. Й. е поискал отпускане на лична пенсия за ОСВ при условията на §4, ал.1 от ПЗР на КСО, към което са представени документи за стаж от първа категория труд с продължителност над 10 години, изискуеми за отпускане на пенсия при условията на ранно пенсиониране, както следва: - трудова книжка №1235/01.06.1979г. изд. от Ж. „Г.Д.“, в

която от същия завод има заверен стаж за периодите 01.06.1979г. до 25.09.1980г. и от 15.11.1982 г. до 31.08.1991 г. или общо 10 год. 1 мес. и 10 дни на длъжности „работник по почистване на отливки в леярнен цех” и „ел.монтажор по ремонт на машини в леярнен цех” и заверен стаж за времето от 01.09.1991г. до 01.04.1994г.; от 01.07.1994г. до 01.04.1995г. и от 01.01.1996 г. до 01.05.1998 г. в ДФ „С.” - СМИ „С.” на длъжност „шофьор над 12 тона“; - удостоверение обр. УП-30 изх. № XIV-182/28.10.1991г. изд. от Железопътен завод - С. за трудов стаж за периодите, удостоверени в ТК№1235, с отбелязване, че трудът е първа категория съгласно т.4а, б. „н“ от Правилника за категоризиране на труда при пенсиониране /ПКТП - отм./; -удостоверение обр. УП-30 изх. №116-3/09.06.1998г. изд. от ДФ“С.”,за трите периода, вписани в ТК1235, с отбелязване, че труда е втора категория труд съгл. т.53а от ПКТП /отм./; -удостоверение обр.УП-2№116-2/09.06.1998г. издадено от„С.”СМИ„С.” за осигурителен доход за периода от 01.09.1991г. до 01.05.1998г. с отразен за 1994г. по месечен осигурителен доход.С Разпореждане №[ЕГН]/220/28.07.2017г. на длъжностно лице по ПО при ТП на НОИ-С.-град е прието, че към датата на заявлението - 31.05.2017г.,Й. Й. има навършени 55 год. 3 мес. и 5 дни, а по представените документи са му зачетени 21 год. 7 мес. и 28 дни осигурителен стаж от трета категория труд. В мотивите на разпореждането са посочени фактически и правни основания, поради които не е зачетен стаж от първа и втора категория по представените документи от Ж. „Г.Д.” и ДФ „С.” - СМИ „С.”.Длъжностното лице по ПО е приело че жалбоподателят не отговаря на изискванията за 2017г.за придобиване на право на пенсия за ОСВ при условията на ранно пенсиониране и е постановен отказ за отпускане на исканата пенсия ,като в разпореждането е направен анализ и преценка за придобито право на пенсия за ОСВ по реда на общите условия по чл.68, ал.1-2, по чл.68, ал.3 от КСО и по приложимия към 2017г. чл.69б от КСО, а не посочения в заявлението §4 от ПЗР на КСО, приложим до 31.12.2015г.След постановяване на разпореждането са постъпили нови документи в ТП-НОИ-С.-град:Представено е удостоверение обр.УП-3 №67/28.05.2018г., изд. от [фирма],съгласно което за периода от 11.11.1988г. до 01.12.1993г.(който съвпада с периодите, удостоверени с документите,издадено от „Железопътен завод -С.” и ДФ „С.” - СМИ „С.”) Й. Й. е бил продавач в „Хранителни стоки“.Разпореждането за отказ е връчено на 15.01.2019г. и е оспорено с жалба вх.№1012-21-202/12.02.2019г. във връзка с която е постановено Решение №2153-21-170/11.06.2019г. на директора на ТП на НОИ-С. град.В хода на производството по чл.117 от КСО предвид данните от описа на осигурителния стаж, съставен при подаване на заявлението за отпускане на ПОБ, е изискана информация от Осигурителния архив на ТП на НОИ-С. град и Обединения осигурителен архив на НОИ в [населено място] - ТП на НОИ-К. по предадените ведомости за заплати на прекратени осигурители без правоприменик и конкретно от тези на „Завода за електронни преобразователни елементи” (З.) с правоприменик [фирма]. Издадени са:-удостоверение обр.УП-13 №1042-09-1131#11/08.05.2019 г. за стаж през 1987г.;-удостоверение обр.УП-13 №5526-21-248/14.05.2019г. за месеци през 1988г. които потвърждават информацията на стажа на жалбоподателят за периода от 01.04.1987г. до 17.06.1988г. в З.С постановеното по предявената жалба решение,директорът на ТП-НОИ-С.-град е обсъдил всички доказателства и е приел, че жалбата е неоснователна, а постановеното разпореждане за отказ е правилно и законосъобразно.

В съдебно заседание, проведено на 24.09.2019г., процесуалният представител на ответника е оспорил истинността, на основание чл. 193 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК, на официални документи, представени от Й. Й. както следва: 1. Трудова книжка /ТК/ №1235, издадена на 01.06.1979 г. от Ж., Г. Д. - С. досежно стажа в Ж. „Г. Д.“ и удостоверение обр. УП-30 изх. №XIV-182/28.10.1991г. издадено от Ж., Г. Д. - С.; удостоверения обр. УП-30 №116-3/09.06.1998г. и обр. УП-2 №116-2/09.06.1998г. издадени ДФ „С.“ - СМИ „С.“.

В откритото производство по чл. 193, ал. 1 от ГПК по безспорен и категоричен начин, се установява следното:

1. Относно Трудова книжка /ТК/ №1235, издадена на 01.06.1979 г. от Ж., Г. Д. - С. и Удостоверение обр. УП-30 изх. №XIV-182/28.10.1991г. издадено от Железопътен завод - С. досежно стажа на жалбоподателят в Ж., Г. Д. - С. съдът приема за установено следното:

В ТК е вписан само спорния стаж в Ж. „Г. Д.“ С. и „С.“ - СМИ „С.“ с прекъсвания. Съдът констатира, че в ТК е вписан личен паспорт с дата на издаване - 19.01.1983г., а книжката е издадена на 01.06.1979г. Заверката на стажа в ТК и в удостоверение обр. УП-30 изх. №XIV-182/28.10.1991г. изд. от Железопътен завод - С. е направена с печат Ж. „Г. Д.“ това наименование не отговаря на правноорганизационна форма към датата на заверката и на издаване на образеца. Ж. „Г. Д.“ съществува до 1989г. когато СГС с решение регистрира под №27/25.04.1989г. Държавна фирма „Т.“ - С., във връзка с Решение 50/1989г. на МС, съгласно което от обнародването в ДВ бр. 40/26.05.1989г. прекратяват дейността множество правни субекти, вкл. и Ж. „Г. Д.“. С Заповед № 348/31.08.1990г. Железопътния завод преминава към Фирма „Б.“. В този период е променено и наименованието на завода на Железопътен завод - С. Съгласно чл. 4 от приложимия Указ за печатите, формата и съдържанието на обикновените печати и щемпели се установява от учрежденията, предприятията и организациите, които ги използват. С оглед на цитираната норма, печатът следва да отразява актуалната правноорганизационна форма на предприятието, подпечатаните документи представени от жалбоподателят са с печат на предприятие което не е съществувало в правния мир към момента на извършване на заверката във връзка посочените по горе решение на МС и заповед за реструктуриране на Ж. „Г. Д.“. Съдът констатира, че в удостоверение обр. УП-30 липсва задължително изискуем реквизит, като не е вписано къде се съхраняват изплащателните документи въз основа на които е издадено. От приетите по делото доказателства безспорно се установява, че за периодите от 01.04.1987г. до 17.06.1988г. и 11.11.1988г. от 31.08.1991г. вписани в ТК, като стаж в Ж. Г. Д. са налице категорични доказателства, че Й. Й. е работил на друго място - в З. и Хранителни стоки. Тези обстоятелства се доказват по безспорен начин от данните по оригиналните платежни ведомости на З., приети в осигурителния архив на НОИ и от оригинално удостоверение обр. УП-3 №67/28.05.2018г., издадено от [фирма]. Също видно от представеното свидетелство за зрелост №037147 от 31 Е. „Д. П.“ Й. Й. е завършил 11 клас през 1979г. и е положил зрелостен изпит през юнската сесия на 1979г., самото свидетелство е издадено на 03.07.1979г. Съдът констатира, че към датата на издаване на трудова книжка №1235

на 01.06.1979г. жалбоподателят не бил със завършено средно образование.

С оглед на гореизложеното и на основание чл.194 ал.3 от ГПК,съдът приема,че Трудова книжка №1235,издадена на 01.06.1979г. от Ж. „Г. Д.“ на жалбоподателят и Удостоверение обр. УП-30 изх.№ XIV-182/28.10.1991г. издадено от Железопътен завод - С.,не отразяват вярно посочените по горе обстоятелства за трудовия стаж на жалбоподателят/т.е. неистински документи/ и като такива следва да бъдат изключени като доказателство по делото.

2.Относно стажа на жалбоподателят в ДФ „С.“ - СМИ „С.“ за периодите от 01.09.1991г. до 01.04.1994 г. и от 01.07.1994 г. до 01.04.1995г.и от 01.01.1996г. до 01.05.1998г.,удостоверен с удостоверения обр. УП-30№116-3/09.06.1998г. и обр.УП-2№116-2/09.06.1998г.съдът установява следното:

В образец УП-30 №116-3/09.06.1998г. са вписани различни предприятия с щемпела на издателя на документа и в положения печат - Д.Ф.”С.” и ДФ „С.” за които не са представени документи за идентичност от жалбоподателят.В представените обр.УП-30 №116-3/09.06.1998г. и обр.УП-2 №116-2/09.06.1998г. е вписано че ДФ„С.”-СМИ „С.” е правоприменник на СО„Вагоностроене” и ДФ„Т.”,съгласно Заповед №54/14.06.1990г. на Министерството на икономиката и промишлеността.Видно от т.2 от цитираната Заповед №54/14.06.1990г. на МИП,образуваната фирма с държавно участие „С.” е правоприменник на дъщерната фирма „С.” от фирмата „Т.”-С.,образувана с Решение №50 на МС от 1989г.Според заповедта ДФ „С.” поема съответната част от активите и пасивите,както и другите права и задължения на фирмата „Т.” по баланса ѝ към 31 май 1990г.”От своя страна, ДФ „Т.” е правоприменник на СО „Вагоностроене”/ДВ бр.40 от 26.05.1989г./С Решение №2/10.07.1990г. по ф.д.№2839/89г. по описа на СГС е регистрирано прекратяване на ДФ „С.” като имуществото ѝ - активи и пасиви, се поема от ДФ „С.”.С оглед на горното,ДФ„С.”, и нейното поделение СМИ „С.“, не се явява правоприменник нито на СО „Вагоностроене“,нито на цялата фирма „Т.“,а само на част от последната - дъщерната ѝ фирма „С.”. От представени доказателства по делото е видно ,че ДФ „С.“ е била обявена в несъстоятелност с Решение от 03.01.1997г. на СГС по т.д.№10131/1992г.,като за начална дата на неплатежоспособността е определена 31.03.1993г.Според доклада от 07.04.1997г. на синдика, съдържащ се в делото по несъстоятелност, и представен по настоящото дело , липсват отчетни документи като в т.1 на стр.4 е посочено „липсата на каквато и да е документация” на фирмата.Тази констатация е потвърдена с Протокол от 09.04.1997г. от събранието на кредиторите на ДФ „С.”, съгласно който е прието, че „фирмата на практика не извършва каквато и да е дейност,“архивата е унищожена”.В представените удостоверения от жалбоподателят обр. УП-30№116-3/09.06.1998г. и обр.УП-2№116-2/09.06.1998г. не е отразено обстоятелството, че фирмата е в несъстоятелност.Видно от данните от Осигурителна книжка № [ЕГН],/приложена по делото/ издадена на 07.12.1994г. на Й. М. Й. е вписан наличен трудов стаж към датата на издаване на книжката - 10 години 8 месеца и 15 дни.В искането за регистрация,съдържащо декларация от Й. Й.,с което е направено и искане за издаване на осигурителна книжка и е заявено осигуряване от 01.04.1995г. като съпруг на ЕТ К. Й. е отразено в горния ляв ъгъл от длъжностното лице при НОИ, че е работил до 30.06.1994 г. и трудовия му стаж е 10 год. 11 мес. и

15 дни . Тези данни (от двата цитирани документа) съответстват на размера на стажа до 1994г. в описа на стажа приложен в досието, образувано в производството по отпускане на обезщетение за безработица.От представените доказателства по делото е видно,че от 11.11.1988г. до 01.12.1993г. жалбоподателят е работил в Хранителни стоки,а не в Ж. и ДФ,, С." СМИ „С." които обстоятелства се потвърждават и от издаденото служебно удостоверение обр.УП-30№67/28.05.18г. от [фирма],като за посочения период Й. М. Й. фигурира в разплащателните ведомости на дружеството и е полагал труд от трета категория труд като „продавач“,а не от първа категория труд като „ел.монтър по ремонт на машини в леярен цех“ в Ж. /до 31.08.1991 г./ и от втора категория като „шофьор над 12т.“ в ДФ“С.” СМИ „С.“ /от 01.09.1991г./

С оглед на гореизложеното и на основание чл.194 ал.3 от ГПК съдът приема, че обр. УП-30№116-3/09.06.1998г и обр.УП-2№116-2/09.06.1998г.,са неистински документи и като такива следва да бъдат изключени като доказателство по делото.

По искане на процесуалния представител на жалбоподателя е допусната и приетата по делото съдебно-почеркова експертиза,която е изледвала положените подписи на следните документи приложени по делото:1. на искане за издаване на осигурителна книжка/л.131/,2.трудоу договор №2/л.131/3. искане за регистрация /л.132/.Съдът кредитира заключението на вещото лице.

По искане на процесуалния представител на ответника с определения по реда на чл.192 от ГПК на съдът са приети,като доказателства по делото отговори от три ТД./л.196,л.203,л.225/Видно от получените отговори от [фирма], [фирма] и „Столичен автотранспорт“ не са установени данни за жалбоподателя,да фигурира в разплащателните ведомости на посочените дружества.

При тази фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Оспореното решение е постановено от компетентен административен орган по чл. 117, ал. 3 КСО, в предписаната от закона форма, с посочване на фактически и правни основания за издаването му.

По отношение на спазването на процесуалните правила и съответствието на оспорените актове с материалния закон съдът намира следното:

Към датата на подаденото заявление Й. М. Й. е на възраст 55 години и 3 месеца.Въз основа на представените редовни документи, длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело осигурителен стаж в размер на 21 години и 7 месеца и 28 дни.

След направена преценка на правото на пенсия, с разпореждане №[ЕГН]/220 от 28.07.2017г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване, оспорено в настоящето производство, е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл.68, ал.1-3 от КСО и чл.69б от КСО.

Съгласно нормата на чл. 40, ал. 1 НПОС осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец, а в ал. 3 е предвидено, че документите по ал. 1 и 2 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. Анализът на тази разпоредба налага извода, че изплащателните ведомости са първичните документи, доказващи наличието на осигурителен стаж, а трудовите, служебните и осигурителните книжки, както и удостоверенията обр. УП – 3 (документи по утвърден образец по смисъла на чл.40, ал.1 от НПОС) са вторични документи, които отразяват данните, съдържащи се в изплащателните ведомости. При несъответствие между записванията в изплащателните ведомости, от една страна, и трудовата книжка и удостоверенията обр. УП – 3, от друга страна, от значение е направеното отразяване в изплащателните ведомости, а не обратното, което недвусмислено се налага от съдържанието на чл. 40, ал. 1 и ал. 3 НПОС.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че досежно документите, издадени от Ж. и от ДФ „С.“, е изтекла погасителната давност по чл. 115 от КСО с което „се погасява правото да се оспорва и оборва съдържанието на издадените официални документ, вкл. трудови книжки и удостоверения УП.КСО като специален закон не урежда такава давност и длъжностното лице по ПО не е ограничено до претендиращия 10-годишен давностен срок.Посоченият в жалбата чл. 115 от КСО регламентира сроковете на вземания на и от НОИ, но не и срокове за извършване на проверки. Обратно на твърдяното в жалбата именно при изпълнение на задължението си по чл. 35 от АПК административния орган е длъжен да изясни всички относими факти и обстоятелства и с оглед принципа на истинността да постанови правилен и законосъобразен административен акт. Събраните доказателства сочат, че към 31.05.2017г. жалбоподателят не е разполагал със спорните документи за трудов стаж Ж. „Г.Д.“ и ДФ „С.“ - СМИ „С.“ .

Неправилно от жалбоподателя се тълкува и разпоредбата на § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО. Разпоредбата приравнява трудовия стаж до 31.12.1999 г. на осигурителен по КСО,а не съдържа твърдяното от жалбоподателя задължение пенсионният орган да зачита стажа преди тази дата.Последното противоречи както на дискреционната власт на последния и правото му на преценка, така и на административноправния принцип за законност и истинност на административния акт.

Неоснователно е твърдението в жалбата , че незаконосъобразно се разглеждали в административното производство трудовата книжка на жалбоподателят въпреки материалната и доказателствена сила на официален документ.Не може да се сподели становището на жалбоподателя, че трудовата книжка е достатъчно доказателство за удостоверяване на осигурителния му стаж. Няма спор, че разпоредбата на чл.347 от КТ определя трудовата книжка като официален удостоверителен документ за вписаните в нея обстоятелства, свързани с трудовата дейност на работника.Досежно

трудовия си стаж в ДФ „С.“ жалбоподателят е представил и ТК №1235. На стр. 16 в графа 1 в ТК е вписан работодател „С.“ СМИ „С.“. Видно от т. 2 от Заповед № 54/14.06.1990 г. на министъра на икономиката и планирането, образуваната фирма с държавно участие „С.“ е правопреемник на дъщерната фирма С.“ от фирмата „Т.“ - С., образувана с Решение № 50 на Министерския съвет от 1989г.“ Според заповедта, ДФ „С.“ „поема съответната част от активите и пасивите, както и другите права и задължения на фирма „Т.“ по баланса ѝ към 31 май 1990г. Във връзка с цитираната заповед, е Решение № 2 от 10.07.1990 г. по ф.д. № 2839/89 г. по описа на СГС за прекратяване на ДФ „С.“ като имуществото ѝ - активи и пасиви, се поема от Държавна фирма „С.“. От извършената проверка в приетите в ТП на НОИ-С. град ведомости на ДФ „С.“ е установено, че в същите липсват данни за жалбоподателя за посочените периоди. Видно от данните от Осигурителна книжка № [ЕГН], издадена на 07.12.1994 г. на Й. М. Й./л.21-37/ е вписан наличен трудов стаж към датата на издаване на книжката - 10 години 8 месеца и 15 дни. В искането за регистрация, съдържащо декларация от Й. Й., с което е направено и искане за издаване на осигурителна книжка и е заявено осигуряване от 01.04.1995г., като съпруг на ЕТ К. Й. е отразено в горния ляв ъгъл от длъжностното лице в НОИ, че е „работил до 30.06.1994 г. и трудовия му стаж е 10 год. 11 мес. и 15 дни“. Тези данни (от двата цитирани документа) съответстват на размера на стажа до 1994г. в описа на стажа приложен в досието, образувано в производството по отпускане на обезщетение за безработица. Видно от декларацията приложена по делото жалбоподателят има деклариран осигурителен доход в размер на 2 450 лв., върху който е заявено, че ще внасят осигуровки в размер на 20 % за посочените осигурителни рискове. Обстоятелството, че лицето ще се осигурява чрез ЕТ сочи, че той не е бил осигурено лице на друго основание. При условие, че Й. Й. действително е работил по трудово правоотношение с ДФ „С.“ - СМИ „С.“ за него отпада задължението да се осигурява за своя сметка/ за сметка на съпругата му в качеството ѝ на ЕТ. Видно от декларацията е предвидена възможността лицата да декларират, че са осигурени лица за всички осигурителни случаи на друго основание, което ги освобождава от заплащане на осигурителни вноски, в случая като за съпруг на ЕТ, съгласно чл.4, б. „а“ от Правилника за прилагане на Дял III от КТ за 1951 г. (отм.) Видно от оригиналната осигурителна книжка, жалбоподателят има надлежно заверени и зачетени осигурителни периоди през 1994 г. при ЕФ „Мустанг М“ и през 1995 г.- 1996 г. при [фирма]. Приетата по делото съдебно-почеркова експертиза е видно, че подписа в трудовия договор № 2/01.04.1994г. с ЕФ Мустанг М (л.131 от делото) е на жалбоподателя Й. М. Й.. Съгласно приложимата тогава разпоредба на чл. 2, б. „к“ от ПП Дял III от КТ 1951г. (отм.), лицата, които работят по допълнителен или по втори трудов договор, когато са осигурени по основния си трудов договор при пълно работно време за всички осигурителни случаи подлежат на осигуряване само за трудова злополука. Предвид, че жалбоподателят има зачетен осигурителен стаж през 1994г. от ЕФ „Мустанг М“ сочи, че не е бил осигурен на друго основание по основно трудово правоотношение, за което са представени документи от ДФ „С.- СМИ С.“, тъй като такова не е съществувало. Поради което настоящият

състав приема, че правилно пенсионният орган е приел, че ТК №1235г. също не се явява годно доказателствено средство досежно стаж на жалбоподателя в ДФ „С.“.

По отношение на Протокола от 14.12.1999г., свидетелстващ за унищожена при пожар разплащателна документация на Ж., следва да се посочи, че това обстоятелство не е спорно по делото и твърдението на жалбоподателя, че в оспорените административни актове се твърди, че е извършена проверка по разплащателната документация на Ж. са неверни. В разпоредбата и решението, предмет на съдебен контрол, се сочи извършена проверка по ведомостите за заплати на ДФ С., предадени в осигурителния архив на НОИ, а не за проверка по ведомостите на Ж. Г.Д.. За последния са предадени такива за периоди след 1992 г. на магнитен носител. Съгласно разпоредбите на Инstrukция № 5 от 30.06.2005г. за приемане и съхраняване на разплащателни ведомости и трудовоправни документи на прекратени осигурители без правопреемник разплащателните ведомости на осигурители, които са прекратили дейността си без правопреемник, какъвто е случаят с ДФ „С.“ се урежда с Наредбата. В чл. 2 от Инstrukцията се изброяват изчерпателно случаите, при които посочените документи не се приемат: ако е изтекъл установеният от закона срок за съхранението им; ако осигурителите имат правопреемник; ако разплащателните ведомости и документи, удостоверяващи осигурителен стаж и осигурителен доход, не са оформени и/или подписани съгласно действащия към датата на съставянето им ред, както и когато физическото им състояние не позволява да бъдат използвани за удостоверяване на осигурителни права. От цитираната норма е видно, че за ТП на НОИ е създадено задължение за приемане на разплащателни ведомости на осигурителите по чл. 1 от Инstrukция № 5 от 30.06.2005г. с лимитативно изброени изключения, които касаят само външни недостатъци на документите, но не и съдържанието им. ТП на НОИ нямат правомощия за извършване на преценка относно истинността на приетите ведомости. Както при приемане на ведомости, така и при издаване на документи въз основа на данните в тях, от ТП на НОИ не се изследва детайлно съдържанието на приетата разплащателна и трудовоправна документация - вписаните лица, автентичността на подписите, начислените суми за основна заплата, за клас прослужено време, премиални възнаграждения и други. Сам по себе си актът на предаването и приемането на документите за съхраняване в ТП на НОИ не „узаконява“ вписаните в тях данни и не придава на последните задължителна доказателствена сила, която императивно да изключва всякаква последваща проверка. Ведомостите за заплати на ДФ „С.“ са били приети през 2013 г. - 2014 г. съгласно реда, установен с Инstrukция №5 от 30.06.2005г. за приемане и съхраняване на разплащателни ведомости и трудовоправни документи на прекратени осигурители без правопреемник, като предвид заличаването на фирмата през 2012 г. проверки от контролните органи на ТП на НОИ-С. град не са били извършени.

От всичко изложено дотук се налага изводът, че оспорените актове са правилни като краен правен резултат и жалбата срещу тях следва да бъде

отхвърлена като неоснователна.

Съобразно изхода от спора и на основание чл.143, ал. 4 от АПК на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева съобразно разпоредбите на чл.78, ал.8 от ГПК, чл.37 от ЗПП и чл.24 от НЗПП. С оглед на обстоятелството, че искането за разноски за присъждане на юрисконсултско възнаграждение основателно.

Водим от изложеното, както и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на жалба Й. М. Й. чрез адв. Т. Р. срещу Решение №2153-21-170 от 11.06.2019г. на директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане №[ЕГН]/220 от 28.08.2017г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване /ПО/.

ОСЪЖДА Й. М. Й. от [населено място] [улица] вх.Б ет.1 ап.14 [ЕГН] да заплати на ТП на НОИ–С.-град сумата от 150 лева,съставляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение .

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в четиринадесетдневен срок от съобщаването му на страните.

съдия :